

Silmatere

*Laske Lapsukesed
minu juurde tulla!*

NR.2

Märts
1990

TERE JÄLLE!

Küllap olete teiegi oodanud meie taaskohtumist. Saime teilt palju kirju. Nendes oli häid soove ja kaastööd ja ka arvamus selle kohta, mida loodate lehest edaspidi leida. Aitäh!

Kirjad on toredad asjad! Nii saame justkui kõneleda kaugel olevate sõpradega, ehkki see kõnelus võtab aega. Telefoniga helistada on muidugi lihtsam — saab kohe oma jutule vastuse ja uudised jõuavad meieni päris värsketena.

Kuid kas teate, et Taevaisaga saame rääkida alati ja kohe, kui seda vaid soovime? Ehkki meie Teda ei näe, näeb Tema meid kõikjal ja on alati valmis meid kuulma — mis veel toredam — ka aitama. Kuidas ma seda tean? Aga muidugi sellest, et nii on kirjutatud Piiblis ja et olen seda ka ise kogenud. Seda on tunda

saanud kindlasti paljud-paljud inimesed kogu maailmas. Kõnelust Jumalaga nimetatakse palveks. Seda isegi siis, kui me Taevaisalt just midagi ei palugi, vaid täname Teda kõige hea ja ilusa eest, mis meid iga päev ümbritseb — kodu eest, isa-ema eest, ilusa ilma eest, toidu eest, kosutava une eest, kaitse eest meie käikudel... Oi, põhjust tänamiseks leiame tohutult palju. Kui Sulle ei tule korrapealt meelde, mille eest võiksid tänulik olla, võta paber-pliiats ja pane need kõik kirja. Proovi,

kui palju neid leiad. Ma arvan, et see muudab Sind ennastki rõõmsamaks, kui näed, KUI PALJU head on meie ümber.

Aga kui paluda, siis mida? Eks ikka seda, mida TÕEPOOLEST vajame — et Jumal aitaks meil olla hea laps, et väike öde või vend saaks terveks, et me oleksime teistega lahked ja head, et me isegi ei mõtleks kurje mõtteid...

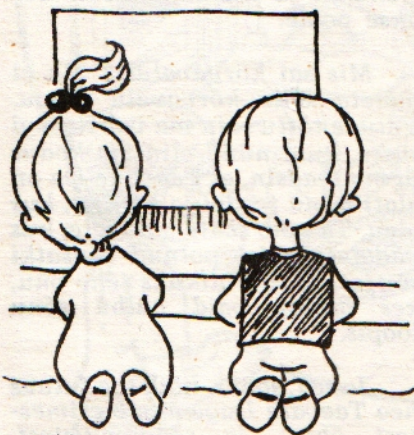
Kõige ilusama palve õpetas meile aga Jeesus ise siis, kui Ta Maa peal elas. Ta ütles: „Teie palvetage siis nõnda:

MEIE ISA, KES SA OLED TAEVAS!
PÜHITSETUD OLGU SINU NIMI;
SINU RIIK TULGU;
SINU TAHTMINE SÜNDIGU NAGU TAEVAS
NÕNDA KA MAA PEAL;
MEIE IGAPÄEVANE LEIB
ANNA MEILE TÄNAPÄEV;
JA ANNA MEILE ANDEKS MEIE VÕLAD
NAGU MEIEGI ANDEKS ANNAME
OMA VÕLGLASTELE;
JA ÄRA SAADA MEID KIUSATUSSE,
VAID PÄÄSTA MEID KURJAST,
SEST SINU ON RIIK, VÄGI JA AU IGAVESTI.
AAMEN.“

Kõnelge Jumalaga ja te näete, et Ta kuuleb ja mõistab teidki. Kirjutage meilegi, kuidas

Taevaisa teie palveid on kuulnud ja neile vastanud.

Tädi Anne

PIIBLISALM

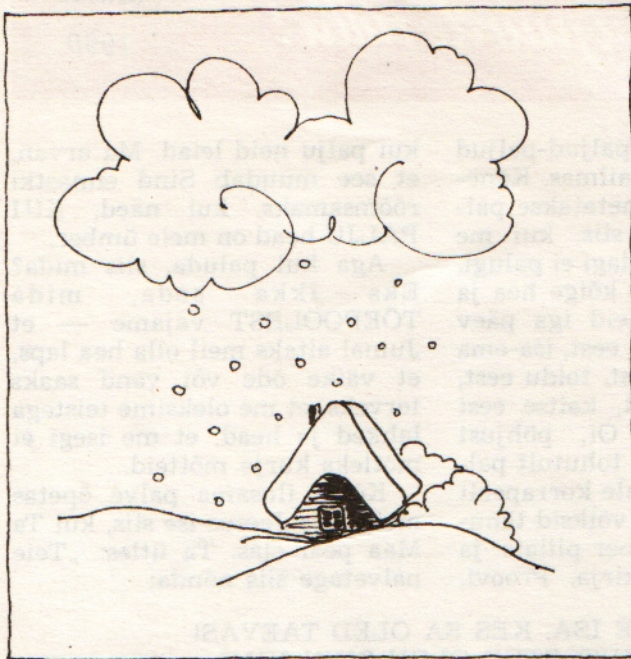

Lapse palve

Tundmatu

Kuu-le mind, Jee-sus, ta-hak-sin taas Si-nu-ga ol-la pu-ha-päe-val,
es-mas-päe-val. jne.

Kui ma üle öla vaatasin, nägin üht hobust reega kauge-malt sellele teele keeramas. Siis teadsin, et see ongi Taevaisa abi. Ent kui regi lähemale jõudis, nägin sellel onu, kes polnud tavaliselt eriti sõbralik, ja kart-sin, et pole ehk seegi kord midagi head loota. Kuid Jumal oli siiski teda saatnud. Minu kohale jõudes pidas ta oma ilusa hobuse kinni.

Ütlesin kähku kõvasti: „Te-re!“, sest nii on viisakas lastel täiskasvanut kohates öelda. Onu aitas mind, lumes veerevat esi-mese klassi poissi, reele ning hobune kappas imekergesti rege tõmmates lumes, millest

Abi taevast

Taevaisa, saada Sa oma ingel armuga selleks ööks mind varjama.

Aamen.

On ju tuttav? Nii või pisut teiste sõnadega õpetavad uskli-kud emad ja vanaemad oma väikesi enne uinumist õhtu-palvet ütleva. Väikesed käeke-sed koos, põlvili voodi kõrval või juba voodis, et siis rahulikult pea patja suruda ning otsekui tunda ema pehme käe järel sinu üle laskuvat armsa Taevase Isa varju ja rahu.

Sellest väikesest palvest saab suure asja algus. Algas ühendusest Taevase Isa ja Jeesusega.

Mul on nõrgad kõrvad, nagu ema ütleb, ja nii olid mu ebameeldivamateks külalisteks küllalt sageli kõrvavalud. Kord väikese koolipoisina oli kõrva-valu jälle kohal just siis, kui hakkasin koolist koju tulema. Sidusin küll läkiläki kõvasti

lõua alt kinni, et kõrval oleks soe, ja kasukakraegi tõmbasin üles, aga ei midagi.

Koju oli oma paar kilomeet-rit läbi värskelt tuisanud lume ja ainsaks teeks vaid nõrgalt jalaga lumes tuntavad reejäljed. Silmaga ei olnud midagi näha. Kõrv aga valutab ja hakkas veelgi enam valutama. Nutt kippus peale ja jalad takerdusid lumes teed otsides. Polnud keda-gi, sest teiste laste tee läks teistes suundades ning seda teed käisin vahel nädalaid, nägemata sellel liiklejaid. Kui tundus, et enam ei suuda, tuli meelde, et mul on ju hea armas Taevane Isa ning Jeesus. Ma palusin: „Armas Taevaisa, Sa näed, et mul kõrv nii valutab ja ma kohe kuidagi ei suuda enam kannata-da. Palun kergenda minu valu ja anna jõudu. Aamen.“

Muidugi ei mäleta enam täpseid sõnu, aga ma palusin, tõstsin otsustavalt jalgu lumes ja ootasin, kuidas Taevaisa mind aitab. Tundus, et suudangi pare-mini edasi minna.

mina enam kuidagi ei suutnud läbi sumada. See sõit on mul hästi meeles, kuigi rees olin ennemgi sõitnud ja sai hiljemgi palju sõidetud.

Onu tee ei läinud minu kodust päris mööda, aga seekord viis ta mind koduvärvasse. „Aitäh!“ ja ma sammusin toa-ukse poole.

Mis sai kõrvavalust? Ma ei mäleta selle kõrvavalu lõppu. Valude tõttu sain ma vahel isegi süste, kuid nüüd olin ma kodus ja ma teadsin, et Taevane Isa on alati minu teedel ja kõikjal, kus olen. Ta võib saata abi teele, kus nädalate viisi polnud ainsatki sõitjat, ja sõbralikuks teha onu, kes muidu vaid halbu sõnu loopis.

Ja tea, sõber, kõik see tutvus hea Taevase Isaga algab esimes- test õhtu- ja söögipalvetest, kuni me võime saada Joosepi, Taanieli, Pauluse, Anna, Estri ja Maarja sarnasteks, kes oma usu ja palvetega on meie eeskujud armsast Piiblist.

Olev Uuk

TERVE PÄEVA oli möl-
lanud torm ja kuhjanud
lume suurteks hangedeks. Väi-
keses majas oli samuti torm
möllamas. Väikese Saara silmad
läikisid palavikus ja kogu ta
väike keha kuumas. Kahvatu ja
murest rõhutatud ema vahetas
lapse otsaesisel külma mähist.

„Saara on väga haige. Kust
saab abi?“ ohkas ema.

Isa puhus jäisele aknaklaasi-
le, et välja näha. Ka tema oli
mures. „Väljas on kõva tuisk ja
telefon on rikkis. Jumal on
ainus, kes meid aidata võib.
Palvetame,“ sõnas ta.

Katsumus lumisel teel

Ema ja isa põlvitasid koos
väikese tüdruku voodi ette ja
palusid, et Jumal neid kuidagi
aitaks. Tõustes palvest, tundsid
nad ennast rahulikumana. Jälle
puhus isa aknaklaasile ja nägi
läbi jäässe sulanud ava, et tuul
on vaibunud.

„Ehk tuleb lumesahk varsti
teed lahti ajama,“ arvas isa.
„Siis saame Saara haiglasse
viia.“

Sellal, kui isa väljas autot
soojendas, pani ema Saara rii-
desse ja võttis kaasa mitu sooja

tekki. Siis tuli isa ja kandis
Saara autosse.

Tee oli pikk ja lund rohkem,
kui nad olid osanud arvata. Kõik
tuttavad teeviidad olid lumme
kadunud.

„Niikaua kui püsime teel ja
liigume, on kõik hästi,“ ütles isa
emale.

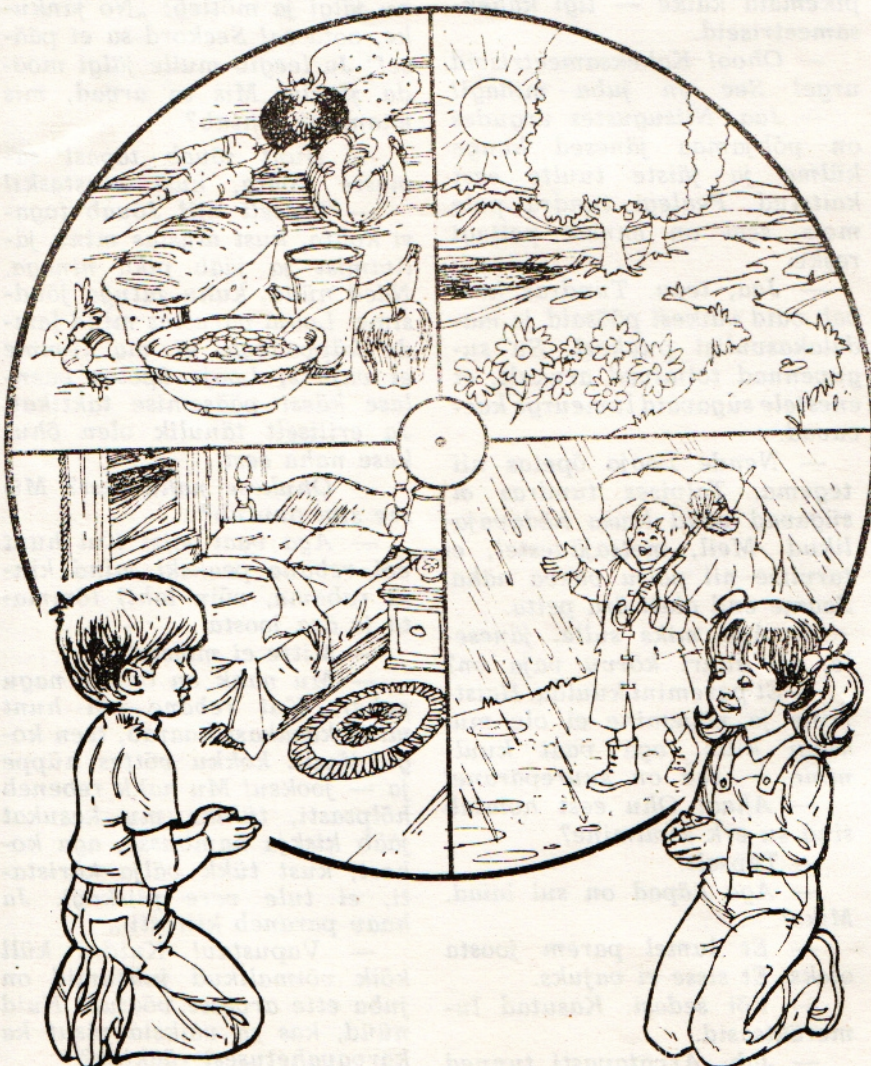
Ühele teekäänakule oli tuul
kuhjanud suure hange. Äkki
auto libises ja jäi hange kinni.
Isa proovis üha uuesti sellest
välja saada, kuid rattad pöörle-
sid tühjalt. Isa väljus autost, et
hakata autot välja kaevama.
Õnneks oli tal meeles olnud
labidas kaasa võtta. Järsku nägi
ta eespool heledaid tulesid. Sealt
tuli traktor ja jäi nende juures
seisma. Sõnagi lausumata tuli
juht välja ja kinnitas pukseeri-
miskõie Saara isa auto külge.

Kui nad olid jõudnud suurele
maanteele, mis oli lahti aetud,
peatus traktor ja juht tuli köit
lahti päästma. Ka Saara isa tuli
autost välja, et teda abi eest
täna, kuid seal polnud ei
juhti, ei traktorit ega isegi jälgi
lumel.

Imelik tunne valdas isa. Ta
ütles: „Nüüd tean, et Jumal on
meie palveid kuulnud. Ta saatis
ingli meid maanteele juhtima.
Me võitsime selle katsumuse
Jumala abiga. Haiglani pole
enam väga pikk tee. Saara saab
rohtu ja paraneb kindlasti.“

Ka ema oli tänulik.

**Kui palvetan, tänan
Jumalat kõige hea eest.**

Pärast südaööd hakkasid iilid üha hoogu võtma, kased alustasid kasetormilaulu, vahtrad vahtratormilaulu, tammed tammetermilaulu ja vana kuusk toa taga alustas täiel rinnal kuusetormilaulu.

Metsas tehti täna kontrolltööd, aga kes teab, võib-olla oli see kogunisti eksam. Tuul katsus okste- ja tüvede tugevust, proovis käbide kinnitust, juurte vastupidavust. Vahest viis sammu rajast kärgatas otsekui pikne — suur kuusk murdus pooleks. Päeva kestel kostis kärgatusi ja raginat veel mitu korda.

Loomad põgenesid metsa alt. Tihnik pakkus paremat varju. Seisin metsa ja padriku piiril, allatuule küljel. Olin otsekui elava liiklusega tänava äärde sattunud.

Siia tuli ka t e m a, kurva moega mehike. Valge kasukas näis talle ainsagi lumelaiguta metsas tuska tegevast. Ta põikles siia-sinna, segas jälgi. Minust polnud talle lugu, sest täna olin vaid kui teetulp radade ristumiskohal.

On 22. veebruar, sooja on kuus kraadi.

Lohutagu sel kummalisel talvel teid, lapsed, ja ka t e d a lugu jänesest, kelle kodukohas on metsad suuremad, talved lumisemad ja pakane käredam.

NÄHTAMATU

— Tere, jänes!

— Tere, tere!

— Räägi, valge, kuhu lip-pad?

— Lippan piki põõsastikku, näksin koort, näksin oksakesi.

— Aga kuhu praegu, kas magama? Kas urgu põõnana?

— Ei, ei. Praegu pole puhkuseks sobiv aeg, õhtu alles saabub, ja väsinud ei ole ma põrmugi.

— Aga millal sa siis magama heidad?

— Päeval, ikka päeval.

— Päeval muudkui põõnad, aga öösel, tuleb välja, lippad mööda metsi?!

— Jah. Mis teha, jäneste elu on kord juba seesugune.

— Kuid kus sa siis päeval magad, kas urus?

— Ei. Urge me ei kaeva. Peitume põõsastes, seal siis puhkamegi.

— Tähendab, varjute põõsates?

— Seda küll, aga ka mujal, näiteks kõrges rohus.

— Suvel muidugi, aga talvel? Talvel pole varjavat lehes-tikku, pole kõrget rohtu.

— Ei ole häda midagi, ka talvel leiame kaitsvaid kohakesi.

— Aga kas lumes magades külm ei hakka?

— Ei hakka. Meil soe kasukas üll. Aga eriti käreda pakasega kaevame lumme uru, no nii poolteist meetrit pika.

— Ah siis sedasi! Ja seesu-

guses lumeurus on teil pakasega soojem?

— Muidugi soojem. Mu sugulased tundrajänesed kaugel põhjamaal uuristavad veelgi pikemaid käike — ligi kaheksameetriseid.

— Ohoo! Kaheksameetriseid urge! See on juba midagi!

— Jaa. Niisugustes urgudes on põhjamaa jänesed kange külma ja jäiste tuulte eest kaitstud. Pealegi tundra pole mets, seal on ennast peitagi raske.

— Jaa, tean. Tundras kasvab vaid väikesi põõsaid ja madalakasvulisi puukesi. Su suguvennad toimivad arukalt, et enestele sügavaid lumeurge kaevavad.

— Nende Looja õpetas nii tegema. Talvises tundras on sügavad urud lausa hädavajalikud. Meil, metsajänel, ei tarvitse nii palju vaeva näha. Saame end alati ära peita.

— Aga miks sulle, jänesele, nii suuri kõrvu vaja on?

— Et paremini kuulda. Haistmine ja nägemine ei ole mul kuigi kiita, aga vaat kuulmine — see on suurepärane!

— Ahaa! Ohu eest hoiatab sind su erk kuulmine?

— Täpselt.

— Aga käpad on sul laiad. Miks?

— Et lumel parem joosta oleks. Et sisse ei vajuks.

— Või sedasi. Kasutad lumeraätsasid.

— Jah. Arvatavasti tunned

füüsikaseadust — mida suurem on toetuspind, seda väiksem koormus langeb tugipinna igale ruutsentimeetrile. Valgejänesega käpa igale ruutsentimeetrile jagub koormust vaid kümme grammi ringis, kui teada tahad. Samal ajal rebastel 40 grammi, huntidel 100 grammi, hagiatel ligi 110 grammi. Muuseas, jooksen üsna kiiresti ja kasutan erilisi nippe, et mind jälitavat kiskjat jälgedelt maha raputada.

— Huvitav, huvitav! Mis nippe?

— Kui olen suundumas toitumis- või varjupaika, ei jookse ma sinna kunagi otsejoones.

— Ei jookse otsejoones? Ei tea miks?

— Sellepärast, et vastasel korral võib kiskja mulle jälgi mööda järele jõuda. Nii ma ei jooksegi otse, vaid silmusena. Enamalt jaolt lidun veel jälgi mööda tagasi ka. Mu jäljerea otsa moodustub suletud aas. Sobivas kohas teen pika hüppe kõrvale, otse rebin end jälgedest lahti ja kaon. Pärast mind tuleb hunt mööda metsa. Märkab jänes, tähendab, minu jälgi ja mõtleb: „No jänkuke, oota sa! Seekord sa ei pääse!“ Ja leegib mulle jälgi mööda järele. Mis sa arvad, mis enamasti juhtub?

— Hunt jõuab tagasi samasse kohta, kust alustaski!

— Täpselt nii! Jõuab tagasi kohta, kust alustas minu jälitamist ja jääb pika ninaga. Näed nüüd, kuhu jutuga jõudsite. Looja varustas mind laiade käppadega, et ma lumme ei vajuks; Looja õpetas vaenlase käest pääsemise taktikat. Ja erilisel tänuolik olen õhukese naha eest.

— Õhukese naha eest? Mis see siia puutub?

— Aga vaat mis! Kui hunt või rebane peakski mind kinni rabama, võin lahti tõmmata ja ära joosta.

— Mitte ei mõista!

— Mu nahk on õhuke nagu paber. Kui rebane või hunt mind kasukast haarab, teen kogu jõudu kokku võttes hüppe ja — jooksu! Mu nahk rebeneb hõlpsasti, tükike mu kasukat jääb kiskja hambusse, aga kohast, kust tükk välja käristati, ei tule vere piiskagi. Ja haav paraneb kiiresti...

— Vapustav! Kuidas küll kõik võimalikud juhtumid on juba ette arvesse võetud! Kuid nüüd, kas sa võiksid pisut ka karvavahetusest rääkida?

— Miks ka mitte! Räägin meeleldi. Selleks et nahka päästa, tuleb selle värvust muuta.

— Maskeerumise mõttes?

— Muidugi! Mina, valgejännes, muutun talveks lumivalgeks, suveks aga pruunikashalliks. Muutun lumel nähtamatuks, nähtamatuks suvise metsaaluse taimestiku, lehekõdu ja varisenud kuuseokste taudal.

— Mis sa teed, et kasuka värvust muuta?

— Ah et mis ma teen? Mittekuimidagi! Mul ei tule selle asja pärast muret tunda. Kasuka värvus muutub iseenesest. Looja ise hoolitseb mu eest. Minu kehas asub eriline elund, millest sõltub karvkatte värvus. Kui eritub pruunikat värvainet, muutub karvastik pruunikashalliks.

— Mis seda sunnib?

— Värvielund on isemoodi valgusetundlik. Kevadel, kui päevad pikenevad ja ööd lühenevad, hakkab ta tööle ja karvakesed mu kasukas muutuvad pruunikaks. Talve poole, kui päevad lühenevad ja ööd pikenevad, värvainet enam ei teki ja kasukas läheb aina valgemaks. Muuseas, kasukas ei muutu mitte ainult valgeks, vaid karvkate ka tiheneb ja pikeneb. Eriti pikeneb karv keha alapoolel — mul tuleb ju talvel lumes pikutada. Peaks veel lisama, et talveks muutuvad mu tallaalused tublisti karvasemaks.

— Saad siis soojad pooltallad alla, et lumes oleks soojem sumada?

— Jaa-jaa! Näed sa siis, kuidas Looja minu eest hoolitseb. Annab mulle varjevärvuse ja kui vaja, soojustab külma vas-

tu. Kuid vabanda nüüd, on aeg toidupoolist otsima lipata.

— Huvasti! Suur tänu sulle, jänkuke!

Teadlastel oli ammust aega küsimus keelel kipitanud: kuidas ja miks muutub jänese kasuka värvus.

Kord õnnestus metsast jänes tabada ja ta toodi laborisse. Oli parasjagu suvi ja jänes oli just pruunikashalli „riietatud“.

Loomake pisteti puuri ja teda toideti võimalikult loomuliku toiduga. Ruumis, kus asetses puur katsealusega, kustutati iga päev tuled pisut varem kui eelmisel päeval, kuni loomake pidi ööpäevast juba 18 tundi pimedas istuma. Ja siis? Jänes hakkas pikkamisi valgeks muutuma! Talvele omane valge ja pimedada aja vahekord kutsus esile värvuse muutumise. Seda keset suve! Katset jätkati vastupidises suunas. Kui päeva valgustatud osa oli juba 18 tunni

pikkune, hakkas pruunikas toon tagasi tulema.

Nii saadigi saladuse jälile. Selgus, et loomakese väljanägemine sõltub päevavalguse suhtes tundliku näärme tegevusest.

Looduses toimiv pärlikkuse seadus laseb samast liigist isenditel ilmale tulla üsna mitmevärvilistena. Kuid värvuse muutumine vastavalt aastaajale on midagi tähelepanuväärsemat. Keegi ei kahtle selles, et jänese enda arunatukesest jääb taolise keeruka, tundliku ja töökindla süsteemi loomiseks enam kui puudu.

Võib julgelt öelda — see on looja Jumala kätetöö. Looduses on kõik allutatud arukale seaduspärasusele. Loodus on justkui muuseum, kuhu sisenenud külaline peab aina uurima, küsima ja õppima, muidu jääks talle teadmata, miks, millal ja kuidas on siia sattunud need hinnalised eksponaadid.

Sissejuhatuse kirjutas
ja loo tõlkis
onu K. E.

KUI MA PÄEVA LÕPETAN

Kui ma päeva lõpetan,
tänulik on meel.
Vaikses palves põlvitan
Taevaisa ees.

Palun, et Ta andestaks
mulle kõik mu süüd
ja kord võiksin puhtana
kanda valget rüüd.

Palun ingleid valvata
meie koduust
ja mind öösel varjata
kõige kurja eest.

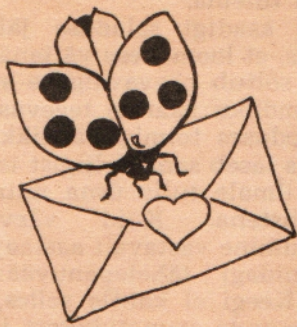
ÕHTUPALVE

Küüdan Sind, Taevane Isa,
et oled mind varjanud
tänasel päeval.

Täna Sind,
et andsid mulle andeks
kõik mu süüd
ja kaitsed mind algaval ööl.

Usaldan ennast ja kõiki,
kes mul on,
Sinu kätte.

Ole ikka minuga,
et kuri ei leiaks minus
pisimatki paika.
Aamen.

KIRJANURK

MARIA!

Loen Su kirja veel ja veel ja veel...

Sinu kartus, et oled liiga noor, on asjatu — inimene on alati nii suur-väikene, nagu ta parajasti on. Number, millega märgitakse juba elatud aastaid, polegi alati kõige tähtsam.

Mina elan oma elu teises pooles. Sina veel (alles!) esimeses... Aga mõnikord, põnnide seltsis, unustan ära enda vanuse, unustan ära, et mu oma lapsed on suured, mu 90 kg kaaluv keha unustab temale kohase vääriskuse ja...

Sa arvad õigesti, Maria! Headus sünnitab headuse. Kuigi mõnikord tundub, et see nii ei ole. Ja kui tundubki nii, et headus pole jõudnud headusele elu anda, lohutagu Sind teadmine, et kurjusel pole ammugi selleks võimu.

Ma ise olen kirjutanud kogu teadlikult elatud elu. Palju, palju värsiridu. Need pole kunagi kusagil ilmunud. Nüüd ei ilmu nad enam ammugi mitte. Neid ridu olen vajanud mina ISE. Nende kaudu on mulle kord-korralt avanenud, ikka laiemalt ja laiemalt, imeline aed — SÖNADE AED.

Kas Sa tahad teada, milline on mu armastatuim raamat? See on RAAMATUTE RAAMAT — PIIBEL. Häid ja vajalikke raamatuid on kahtlemata palju-palju, aga SEDA raamatut ei suuda asendada mitte ükski nendest.

Mõnikord, kui olen pidanud ülikooli raamatuvaramus töötama, kui mu laud naksab paksude hinnaliste köidete virna all, olen igatsenud tunda lavaajala kõrval seisvast „diplomaadist“ õhkuvat kindlusetunnet: seal sees on tavaliselt mu väikesemõõtmeline pruuni nahka köidetud PIIBEL.

Ma räägin Sulle, mis mind üsna noorusest peale on kütkestanud SELLE raamatu juures. Selle raamatu sündmustikus osalevad INIMESED! Mitte sel-

lised, nagu kooliajaloo kangela- sed, üdini positiivsed, inimesed suure algustähga, suurepäraselt koostatud elulugude omanikud. Piibli inimesed on lihast ja verest, vooruste ja puudustega.

Oo jaa! Paljud nendest on teinud oma elus midagi valesti! Ja KUI valesti veel! On teinud ja — kahetsenud. On kahetsenud ja leidnud taas ainsa lätte — armastuse, JUMALA armastuse kui tahes pahelise inimese vastu. Nende leid (tegelikult leidis neid küll Jumal!) on neid uuesti jalule tõstnud, hoopis uuteks inimesteks vorminud. Nad on ühtäkki mõistnud: JUMALAL on inimese silmad, JUMALAL on inimese süda, inimese hääl, inimese käed... Nad on mõistnud, et Jumal tahab vaadata maailma nende silmade läbi, rääkida nende häälega, tunda rõõmu ja valu, elada kõigele kaasa nende südamega, sirutada aitamiseks välja just NENDE käed.

Piibel ei vaiki maha inimese traagikat — tahtmatust armastada. Need on Piibli mustad leheküljed: Ükski riigiajaloo koostaja ei oleks nii musti lehekülgi trükki lubanud. Jumal, Piibli raamatute sisendaja, on lubanud. Seda selleks,

et lugeja silme ees oleks alati KAKS teed.

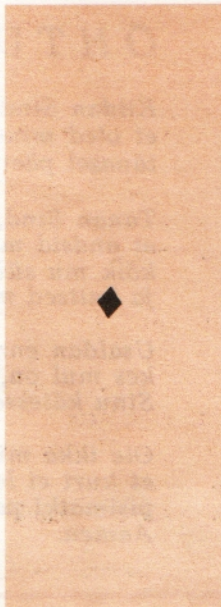
Oled Sa kunagi proovinud toast pimedust välja viia? Ei ole? Ära parem proovigi! Ära näe asjatult vaeva! On küllalदाने, kui lased valguse SISSE! Piisab, kui sirutad käe lülitini, ja elektri vägi, mis tuikleb toa seintesse peidetud juhtmetes, mis on SEAL alati ootevalmis, paiskub lampide vahendusel valgusena Sinu tupp. Lihtne, kas pole?

Sa avaldad korraks mõtet, et ehk oled veel liiga noor ja rumal. Maria! See, kes oskab tunda rõõmu ja valu, ei ole liiga noor! See, kes teeb vahet hea ja kurja, õigluse ja ülekohtu vahel, ei saa olla LIIGA noor! Alles üsna väikene inimesekene, kas pole nii, avaldab neis asjus taipamise märke.

Su luuletused meeldisid meile. Need on osake Sinust. Ära vaata kunagi halvustavalt enda arglike katsetuste kohmakale esmaviljale. Nii, nagu muutud ise, muutub ka Su looming. Kui kirjutad, kui reastad mõtteid ja sõnu, on nad alati Sinu nägu.

Esimese „Silmatera“ numbriga peale saime palju kirju ja veel rohkem luuletusi. Mõnes kirjas üks, mõnes paar-kolm, mõnes viis luuletust. On tore ja ühtaegu kurb, sest kuigi need olid kõige-kõige ehtsamad siirad lookesed, peame nad sõelale panema ja kõvasti-kõvasti raputama. Mis siis peale jääb, tahame lehes avaldada. Ma tean, et Sa seda päeva väga ootad. Sa oled olnud LOOJA. Aga looja elab loodule alati kaasa. Pingsalt-pingsalt.

Ma arvan, et Sul kui loojal on ka LOOJAT-JUMALAT kerge mõista. Sul on kergem mõista Tema osavõtlikkust ja huvi Sinu käekäigu vastu. Onu K. E.

KUI VANA PEAN MA OLEMA?

„Kui vana pean ma olema, armas ema, enne kui ma ka Jumala lapseks saada võin?“ küsis üks väike tüdruk.

Ema vastas: „Kui vana pead sa olema, mu kallike, enne kui sa mind armastada võid?“

„Ma olen sind ikka armastanud, armastan sind praegu ja saan sind ikka armastama!“ vastas väikene. „Aga sa ei ütelnud ju mulle, kui vana pean ma olema, et ma ka Jeesust võiksin armastada ja Tema lapseks saada?“

Ema vastas uue küsimusega: „Kui vana pead sa olema, enne kui ennast minu omaks võid anda?“

„Seda olen ma ikka ja alati

teinud!“ vastas laps. „Aga vasta ometi mulle mu küsimusele.“

Edasi küsis ema: „Kui vana

pead sa olema, enne kui sa võid teha seda, mida ma käsin?“

Nüüd sai tütar aru, mida ema ütelda tahtis, ja hüüdis: „Seda võin ma juba praegu teha, ilma et ma vanemaks pruugiksin saada!“

Seepeale kostis ema: „Niisamuti võid sa ka praegu kohe Jeesust armastada ja Tema lapseks saada, ilma et sa ootama peaksid, kuni vanemaks saad. Kõik, mis sul teha tuleb, on ainult see: anna ennast täiesti Jeesuse hoolde, usu Teda ja armasta Teda südamest. Tema ei muutu, Ta ise kutsub: „Laske lapsukesed minu juurde tulla ja ärge keelake neid mitte, sest niisuguste päralt on taevariik!“ Oskad sa nüüd Jeesust armastada?“

„Küll oskan!“ vastas laps.

OLED SEE SINA, JUMAL?

See oli nende pere esimene telefon. Kui töömehed lõpuks seda paigaldama tulid, tundus, nagu oleks pidupäev olnud. Lapsed jälgisid suure huviga, kuidas poste püstitati, majast juhtmeid välja veeti ja lõpuks see imeline aparaat telefonivõrku lülitati. Seejärel, teadagi, soovis igaüks seda kasutada ja kõikidele naabruses elavatele sõpradele helistada. Telefon oli kasutuses veel õhtulgi, kui väikesel Aliinal tuli aeg magama minna. Ta oli kogu aeg üksisilmi vaadanud, kuidas teised telefoni kasutasid.

„Kutsu siis mind, kui oled õhtupalveks valmis,“ ütles ema.

„Olgu nii“, vastas Aliina, astudes aeglaselt ülakorrusele viiva trepi poole, „kuid võib juhtuda, et pean sel korral õhtupalve üksinda.“

„Kuidas soovid, kullake,“ lausus ema, „kuid ma tulen kohe, kui sa vaid kutsud!“

Aliina tõusis ülakorrusele ja asus pikkamööda tegema oma õhtutoimetusi — algul riided seljast, siis õhtune pesemine, siis öösärk selga ja lõpuks süngi.

Ema hakkas endamisi juba imestama, et Aliina magamaseadmisele nii kaua aega kulutab, kui ta kuulis kummalist häält: keegi oleks nagu ukseleki kolistanud. Ta läks vaikselt trepi juurde, vaatas üles ja kuulatas.

Nüüd kostis see taas — klik, klik, klik. Seejärel hakkas vaikne lapsehäääl kõnelema: „Halloo, halloo! Oled see Sina, Jumal?“

Siin räägib väike Aliina. Eks ole tore, et võime nüüd omavahel kõnelda? Kas Sa ütled, et kavatsed õnnistada ema ja isa ja õde ja venda? Kas nii? On see tõesti nii? Kuule, ma tahtsin veel küsida, kas Jeesus on juba leidnud kõik oma kadunud lambad? Ja veel, hea Jumal...“

Sel hetkel hakkas ema kõhima või oli ehk miski muu häirinud, kuid jutt lakkas. Taas löksutati ukseleki ja habras valges särgis tüdruk lipsas oma süngi.

Aliina oli esitanud oma õhtupalve Jumalale omal südamlikul viisil. Ehk oleks meil kõigil hea suhtuda palvesse Aliina sarnaselt — lihtsa ja lapseliku usuga. See muudaks meie palve tõeliseks ja lähemaks, sest nii räägime Jumalaga nagu Sõbraga. Esitame meiegi täna õhtul Jumalale oma „telefonipalve“.

Arthur S. Maxwell

Näita mulle Jumalat!

„Näita mulle Jumalat ja ma hakkan kohe usklikuks,“ ütles üks uskumatu inimene usklikule.

„Hea küll, tule minu järel,“ sõnas usklik. Nad sisenesid ühte hoovi. Oli kuum suvepäev. Päike paistis heledasti ja kõrvetas kuumalt. „Nüüd tõsta silmad ja vaata otse päikese sisse,“ käskis usklik.

„Oi, kuidas ma võin vaadata, mu silmad ei kannata välja sellist heledust.“

„Kuidas sa mõtled siis välja kannatada Jumala auhiilgust, mis on palju suurem Päikese omast. Jumal on loonud Päikese, Tema ise on palju suurem valgus. Ükski ei või Jumalat näha ja ellu jääda.“

LUUKA 11:9 (Eosa)

KOPUTAGE, SIIS AVATAKSE TEILE,

LUUKA 11:10

JA KES KOPUTAB, SELLELE AVATAKSE.

Teie kirju ootame aadressil 202400 Tartu, Sireli 3

PEAMURDMIST

KAMM-MÖISTATUS

1.	2.	3.	4.	5.	6.	7.	8.

ALLA:

1. SARVILINE KODULOOM
2. MITTE ILMSI
3. MINA ... PIIBLIT
4. IGAPÄEVANE ...
5. INIMKONNA ESIEMA
6. LIND
7. HOOLAS
8. AADAMA 3. POEG

ÜLEMISES REAS PAREMALE
MOODUSTUB TÄHTIS OMADUS.

KOOSTAS HELIN KÜPAR,
(MGA.) PÖLTSAMAALT

Jumal!

Leides Sind,

ma lõpuks leidsin enda.

Leidsin endas halba,

leidsin head,

seda, mida hingepõhjast leidsin,

usaldan vaid Sinule,

sest tean:

iial Sa mu usaldust ei murra

ausalt kõike tahan kõnelda,

sest Sa vaatad taevast minu poole

minu hinge näed ja südant ka.

M. H., 15-aastane

Tartu Seitsmenda Päeva Adventistide Koguduse infoleht. 202400 Tartu Linda t. 9. Toimetaja Anne Vahtramäe, tehniline toimetaja ja korrektor Helgi Kaldma. Trüki antud 05. 03. 1990. Tellimise nr.761. Trükipoognaid 1,0, trükiarv 8000. Hind 30 kop. Trükikoda „Kiir“ Viljandis.